

her har nævnt, og det er under disse Omstændigheder ganske umuligt for Forældre at holde deres Børn i Lære.

Der er en anden Side af Sagen, som ogsaa blev berørt i det af den højtærede forhenværende Minister, nuværende Medlem Hr. Stauning fremsatte Lovforslag, nemlig den lange Læretid. Der er jo — det vil jeg ogsaa gerne bede den højtærede Indenrigsminister lægge Mærke til — ikke megen Mening i, at en ung Mand, der kommer i Lære, de første Aar bliver anvendt til Bygang eller som Arbejdsdreng i en Fabrik. Naar Forældre sætter deres Børn i Lære, er det dog Meningen, at disse skal have Uddannelse i det paagældende Fag; men under de nuværende Forhold er det saadan, at de unge Mennesker i Virkeligheden i de første Aar er Bydrenge eller Arbejdsdrengene paa en Fabrik. Jeg ønsker meget, at der i Loven maa findes en Bestemmelse, hvorved det bliver forbudt Mestres og Arbejdsgiveres at anvende deres Elever paa den her skildrede Maade.

Dernæst kunde jeg ønske, at der, som det ogsaa var foreslaaet i Lovforslaget, blev givet Eleverne Tid til en teoretisk Uddannelse. Alle vil sikkert være enige om, at det er en Nødvendighed, at Eleverne faar en teoretisk Uddannelse ved Siden af den tekniske, og den Tid, der anvendes dertil, bør absolut ikke ligge udenfor Arbejdstiden. Man kan nemlig ikke vedblivende holde fast paa, at Eleverne efter 9—10 Timers Arbejdstid i den paagældende Virksomhed, skal gaa paa teknisk Skole eller til anden teoretisk Undervisning. Det er for anstrengende for de unge Mennesker, og det hævner sig. Ogsaa paa dette Omraade vilde det være heldigt, om det af Regeringen bebudede Lovforslag kom til at indeholde Bestemmelser, der kunde hindre det Misbrug af de unge Menneskers Arbejdskraft, som nu finder Sted. Jeg vil ogsaa her pege paa den lange Arbejdstid for Eleverne. Den strækker sig mange Gange ud over den Tid, da de faguddannede voksne Mennesker er ophørt med deres Arbejde. Jeg vil gerne henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at her er ogsaa et Felt, hvor den nugældende Lov bør revideres, thi det er ikke rigtigt at lade unge Mennesker arbejde ud over den Tid, hvor de voksne er hørt op med deres Arbejde.

Hvis den højtærede Indenrigsminister kan fremsætte blot en lille Udtalelse om, at Lovforslaget vil gaa i denne Retning, vil jeg tilsige den højtærede Indenrigsminister Socialdemokratiets Støtte til Gennemførelse af det. Jeg vil i denne Forbindelse nævne,

at det er jo ikke Socialdemokratiet alene, der meget ønsker, at de unge Mennesker skal lære et Fag, men det er i lige saa høj Grad nødvendigt for Erhvervene, Industri og Haandværk, at faa Tilgang til Fagene. I denne Henseende skal jeg pege paa en Udtalelse, som Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Bogtrykker Langkjær, har fremsat i den berømte Tale, der vakte saa megen Uro, og hvori han paa den mest aggressive Maade vendte sig imod de organiserede Arbejdere. Jeg kan sige, at denne Tale vakte Uro og Opmærksomhed langt ud over de organiserede Arbejders Kreds, og jeg tror, han selv har indset, at den Tale burde han aldrig have holdt. Jeg har i alt Fald — og det gælder sikkert adskillige ærede Medlemmer i dette høje Ting — modtaget en Skrivelse fra Arbejdsgiverforeningens Formand, hvori han søger at bortforklare en Del af den Tale, han har holdt. Den burde sikkert ikke have været holdt, den Uro, som den har skabt, vilde derved være undgaaet. I denne Tale siger Hr. Langkjær bl. a. følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse — det er kun et Par Sætninger. Han siger: „Jeg vender mig nu til de endnu yngre, til den Ungdom, der forlader Skolen i Konfirmationsalderen, særlig til Arbejderhjemmenes Ungdom. Lad være, at jeg som Arbejdsgiver har en særlig Interesse i at stille Spørgsmaalet: Hvad gør Samfundet for denne Ungdom, og hvad gør det ud af den? Min Interesse forringer ikke Spørgsmaalets samfundsmæssige Alvor. Vi, der skal have *Lærlinge* for at rekrutere vore Virksomheders Arbejdskraft, befinder os i en Nødstilstand. Konfirmanden gaar ikke i Lære, han tager Budplads“.

Det er ganske interessant, at Arbejdsgiverforeningens Formand her henvender sig til Samfundet; han kalder paa Samfundet, d. v. s. han kalder paa Staten. Arbejdsgiverforeningens Formand burde have grebet i sin egen Barm og sagt: Er det ikke Arbejdsgiverne selv, som er Skyld i den Nødstilstand, som er raadende indenfor vort Fag, naar Talen er om *Lærlinge*? Og han behøvede her sikkert ikke at have raabt paa Staten, at den skulde komme dem til Hjælp. Men naar endelig Arbejdsgiverforeningens Formand i sin Tale henvender sig til Staten, saa vil jeg gerne bede den højtærede Indenrigsminister om at lytte lidt til de Udtalelser, som Arbejdsgiverforeningens Formand her har fremsat. Men min Henvendelse gaar ganske vist i en noget anden Retning end den Henvendelse, som Arbejdsgiverforeningens Formand her har rettet til Staten. Jeg vil